

Единъ день чичо Стилиянъ се върна отъ града съ малко кученце въ ржце. Кученцето боязливо се озърташе и жално скимтѣше. То бѣше съ хубави черни очички, съ дълга опашка и съ козина като на малко вълче.

— Името му ще бѣде Джимъ, — каза чичо Стилиянъ и пакъ нѣжно погали по муцунката малкото животно.

Джимъ се поуспокои, когато чичо Стилиянъ го сложи на земята. Той започна да обикаля около насъ и да маха насамъ-натамъ дългата си опашка.

Отначало Джимъ бѣше оставенъ въ стаята на чичо Стилияна. Въ единъ жгълъ му бѣше постлана малка чергица и на нея Джимъ спѣше.

— Джимъ! — Джимъ! — викахме му всички, и малкиятъ палавникъ започна да си обръща главата.

— Джимъ, ела тука! — викаше чичо Стилиянъ и тупаше колѣното си.

Джимъ идваше и започваше да се подхвърля.

Много смѣшно се подхвърляше Джимъ, за да се намѣсти върху колѣната на чичо Стилияна, и ние много му се смѣхме.

Но понѣкога нашиятъ смѣхъ започваше да го дразни, и Джимъ, малкото вълче, ни показваше остритѣ си зъби и заръмжаваше.

Съ всички се сприятели Джимъ и при всички отиваше да го милватъ по умната главичка. Само съ котката не можеше да се разбере. Тя имаше четири малки котенца и неотлично бдѣше надъ тѣхъ. Недай, Боже, да мине Джимъ близо край котенцата! Майката като тигрица се хвърляше направо върху главата на малкото куче, и силно квичене изпълваше цѣлата къща. Разраненъ и окървавенъ, Джимъ отиваше въ жгъла, на постелята си, и тамъ съ дългия си езикъ оближдаше раничките, гдето сж били забити остритѣ нокти на котката.

Следъ това минаваха два-три дни, безъ Джимъ да се приближи до котенцата. Но скоро забравяше и, на пжтъ за кухнята, той пакъ минаваше близо до тѣхъ.

Пакъ се повтаряше старата история. И Джимъ, пакъ раненъ и окървавенъ, се завръщаше въ своето малко царство.

Тѣзи сражения се повтаряха на всѣки два-три дни, и Джимъ, въ края на краищата, толкова много се бѣше наплашилъ отъ котката, че достатъчно бѣше нѣкой да извика: